

er ønskeligt, at man nu, efter saa mange Aars Forløb, kan faa Besked paa, hvorledes Universitetet stiller sig til denne videnskabelige Forskning, som andre Steder i Verden drives med saa stor Inerese.

Dernæst vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger angaaende Spørgsmaalet: de københavnske Museer. Denne Sag har jo været drøftet i to forskellige Kommissioner. Jeg har haft den Ære at være Medlem af den ene. Sammenholder man de to Kommissionsbetænkninger, ser man, at den ene Kommission, fraset et Medlem, nemlig undertegnede, har givet Anvisning paa at benytte Eksercerpladsen ved Garderkasernen til Museer, medens derimod den anden Kommission vel har drøftet dette, men anviser en anden Plads og fraraader at bruge denne Eksercerplads. Dette sidste glædede mig, fordi jeg har den Opfattelse, at naar den højtærede Forsvarsminister, der med saa fanatisk Energi arbejder paa at komme bort fra det nuværende daarlige Militærvæsen, en Gang kan aflevere Garderkasernen og Pladsen der til det danske Samfund, saa bør der ikke opføres store Bygninger paa den Grund, men man bør benytte Lejligheden til at lægge det Areal ind til Rosenborg Have, fordi man ikke i København i Forvejen har for store Arealer, som har sundhedsmæssig Betydning for Befolkningen, navnlig ikke i den indre Del af Byen. Museerne bør finde Plads, forekommer det mig, et andet Sted.

I den Kommission, i hvilken jeg havde den Ære at være Medlem, søgte jeg, men desværre forgæves, at faa rejst en Diskussion om et andet Spørgsmaal, som efter min Mening har stor Betydning, naar man vil løse Museumsspørgsmaalet. Jeg bestræbte mig for at faa indledet en Diskussion om, ud fra hvilke almenne Synspunkter man bør indrette Museer i vore Dage. Det blev til min Beklagelse nægtet af den højtærede Formand for denne Kommission, og det blev saaledes ikke drøftet i Kommissionen. Derfor vil jeg benytte Lejligheden her, hvor der er en anderledes liberal Formand, til at fremsætte nogle Synspunkter i denne Sag. Det forekommer mig, at naar man skal løse Museumsspørgsmaal i vore Dage, maa man forstaa, at Museer nu har en anden Betydning, end den Gang de blev grundlagt. Det skete paa en Tid, da det store Folk var meget lidt oplyst og havde meget lidt Trang til at skaffe sig Oplysning. Derfor er det naturligt og noget, man ikke kan bebrejde Fortiden, at man fortrinsvis indrettede Museerne til videnskabelig Brug. Nu er imidlertid i det sidste

Aarhundrede, navnlig i de sidste Decennier, Interessen for god Folkeoplysning vokset stærkt, og Videbegærligheden ude i den store Befolkning er dermed ogsaa taget til, og deraf følger, at Museer nu om Stunder ikke kan have en saa snæver Opgave, som de havde i gamle Dage; nu maa de have en dobbelt Virksomhed, dels en rent videnskabelig og dels en folkepædagogisk.

Det var det, jeg vilde have ført frem i Udvalget og saa udviklet, hvorledes jeg mener, man i Praksis kan løse denne dobbelte Opgave. Den kan af to Grunde ikke løses af Museerne, saaledes som de er indrettet i Øjeblikket. For det første, fordi Tingene ikke er til at se af Mangel paa Lys, dernæst fordi der er alt for meget, og hvor der er alt for meget at se, ser Lægmanden ingenting. Derfor er jeg af den Mening, at naar vi skal løse Museumsspørgsmaalet, bør det ske paa den Maade, at man indretter Museerne med 3 Afdelinger. Der bør være, hvad jeg vil kalde en Forgaard, i hvilken man giver den læge Befolkning Appetit paa at trænge længere ind. Derefter bør der være et Specialmuseum for hver enkelt Ting: etnografisk, zoologisk o. s. v., hvor de, der har faaet vakt den rigtige Lyst til at lære noget, kan gaa ind og gøre mere specielle Studier, og endelig en tredje Afdeling, der for saa vidt ikke vedrører den store Befolkning: den egentlig videnskabelige Afdeling, hvor man har alt det Materiale, som Videnskabsmanden skal studere.

Naar vi altsaa skal løse Museumsspørgsmaalet, maa vi sørge for, at Bygningen bliver konstrueret saaledes, at Publikum først kommer ind i en stor Forgaard, et Slags Folkemuseum, hvor man bl. a., for at tage et konkret Eksempel, illustrerer Indianernes Liv gennem et stort Billede — ikke et Maleri — af Livet, der giver rigtige Fremstillinger af Indianerne, f. Eks. som man kender dem fra Panoptikon, Mennesker, der er iført deres Dragt og staar med deres Vaaben, parate til at bruge dem, samt Fremstillinger af de Dyr, disse Mennesker jagede, saa længe de fik Lov til at jage. Der bør i et saadant Livsbillede kun være forholdsvis faa Genstande, men de bør paa en yderst anskuelig Maade vise den læge Mand, hvad der er at se, saa han rigtig kan trænge ind i Studiet af de Naturfolks Liv, hvis forskellige Redskaber man finder i det etnografiske Museum. For det er nemlig den store Skavank, at Lægmanden ikke er i Stand til at udføre den Fantasi-virksomhed, som skal til, for at han, naar han kommer ind i et Museum som det nu-